

skulde fremsætte min Kritik? Jeg fremsatte i Fjor under Finanslovdebatten her i dette høje Ting en Kritik af Bankforholdene, hvor jeg paa pegede, ganske vist i en noget mildere Form, nogle enkelte Fejl, nogle enkelte Omraader, hvorpaa jeg kunde ønske, der skulde ske Ændringer, men den højtærede Minister har ikke i Mellemtiden fundet sig foranlediget til at foretage sig noget i den Retning; vi har ikke en Gang, som vi ellers saa godt kan, talt privat sammen om Tingene. Jeg fremsætter derfor denne Gang min Kritik paa en noget kraftigere Maade, fordi jeg er nødt til noget skarpere at pointere de Fejl, der begaas i Bankverdenen. Dette Spørgsmaal har jo ogsaa været fremdraget af det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, og baade det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen og nu i Eftermiddag det ærede Medlem Hr. Trier har været inde paa det, hvilket viser, at det virkelig er adskillige Anker, der kan fremføres, og jeg synes, at det ikke alene er mig, der har fremsat dem ret skarpt. Det er derfor ikke rigtigt, at den højtærede Handelsminister paa en noget overlegen Maade vil tilbagevise denne Kritik, thi her er Tale om noget, som har Bud til hele det danske Samfund og er af overordentlig stor Betydning. Den højtærede Handelsminister var ikke ganske klar i sine Udtalelser — Klarhed udmærker for øvrigt ikke altid den højtærede Handelsministers Tale —, men havde det været hans Mening at ville gaa til en nærmere Forhandling eller Konference om dette Spørgsmaal, burde han have sagt det ganske tydeligt. Dersom den højtærede Handelsminister senere vil give Tilsagn herom, skal der ikke fra min Side og heller ikke fra anden Side være noget til Hinder for, at vi kan undersøge de Forhold, ikke under en Debat her i Salen, men under andre Former, saaledes at vi kan komme til Klarhed over, om ikke der er Forhold, der bør ændres.

Den højtærede Handelsminister udtalte, at jeg havde i Virkeligheden ikke noget stærkt Kendskab til Bankloven, jeg havde ikke gennemlæst § 2 tilstrækkelig grundigt. Jeg maa sige, at jeg har studeret Bankloven ganske nøje, jeg har læst den § 2, om hvilken den højtærede Handelsminister selv sagde, at der udtrykkelig staa, at Bankerne ikke maa drive Handel, ikke maa drive Forretning. Ganske vist sagde den højtærede Minister senere: Ja, men det maa de dog alligevel; de maa drive Handel i Henhold til den lille Bestemmelse i § 2, sidste Stykke, som gaar ud paa, at Bankerne har Lov til at drive andre Virksomheder, for saa vidt

det maatte kræves til Afvikling af forud indgaaede Engagementer. Ja, det er netop deri, Fejlen ligger, og det er der, jeg mener, Handelsministeren maa kunne se, at der bør foretages Ændringer, ikke mindst paa Grund af disse mange og uheldige Handler, der har været foretaget i den senere Tid af Bankerne. Det har været saa grelt, som jeg ogsaa tillod mig at gøre opmærksom paa i min forrige Tale, at enkelte Banker har sendt Handelsrejsende ud omkring til Købmændene i Provinsen for at sælge de Varer, de har maattet overtage. Den Slags Ting er ikke forenelige med Banklovens Aand, og det er til Skade for Næringslivet.

Der er jo adskilligt andet i Bankloven, jeg maa beskæftige mig med, der er f. Eks. det Forhold, at Bankdirektører ikke bør have Sæde i Aktieselskabers Bestyrelser eller gøre Forretning for egen Regning. Det mener den højtærede Handelsminister aldeles ikke kan gennemføres, men den højtærede Handelsminister siger dog, at han i Virkeligheden er enig med mig i, at fuldstændig Frihed paa dette Omraade kan føre til Misbrug, og han føjede ydermere til, at der ogsaa kan paavises saadanne Misbrug. Ja, vi har de sørgeligste Eksempler herpaa. Jeg skal blot nævne det, der maaske staa Offentligheden i friskert Minde, nemlig Forholdene i Haandværkernes Kreditbank, som lige har været fremme i Bladene. Jeg ved ikke, om det ikke er Forhold af en saadan Art, at man maa sige, at her maa Lovgivningsmagten træde til, thi Misbrug af denne Art, som gaar ud over Indlaanere og Sparere, kan vi ikke finde os i. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Handelsminister heller ikke kan gaa med til en Ændring paa dette Omraade. Den nævnte Bestemmelse har dog været fremme under Banklovens Behandling lige siden 1909—10, og der blev i 1916 vedtaget en Bestemmelse her i Folketinget gaaende ud paa at hindre Bankdirektører og Medlemmer af Bankdirektioner i at have Sæde i Aktieselskabers Bestyrelse. Dette er vedtaget her i dette høje Ting, men er desværre ikke blevet ført ud i Livet. Hvis det var sket, havde de økonomiske Forhold her i Landet sikkert ligget noget anderledes, end de nu gør. Den Tanke, som den højtærede Handelsminister fremsætter, at dette Forhold skulde kunne ordnes ad Frivillighedens Vej, den, maa jeg tilstaa, kan jeg ikke følge. Efter det Kendskab, jeg har til de Herrer, som i Øjeblikket sidder inde med „Ben“, tror jeg nok, det vilde blive vanskeligt at faa en Storbank, lad os f. Eks. sige Landmandsbanken, til at foregaa de øvrige Banker med et godt